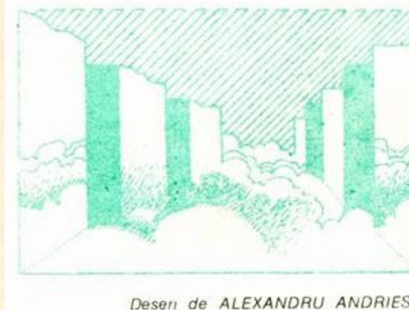
STRADA

Dorin Liviu Sighişan

ERA o noapte răcoroasă, în consecinţă tînărul hotărî că n-ar fi indicat să meargă alături de fată fără să-şi ţină braţul petrecut după umerii ei. „Nu de alta, dar printre blocurile astea e destul curent”, se arată el grijuliu şi fata spuse că n-are nimic împotrivă.

Desen de ALEXANDRU ANDRIES

Circulaţia se mai rărise, iar teii de pe margine, printr-o întîmplare fericită, miroseau chiar a tei înfloriţi. Strada căpătase un aspect aproximativ romantic, aşa că tînărul îi şopti fetei la ureche „te iubesc” şi ea fu atît de fericită încît se opri din mers. Tînărul tuşi semnificativ, îşi scoase ochelarii, îi sterse grăbit cu o bucăţică de piele de căprioară, apoi îi puse la ochi. Îşi aminti într-o clipă discuţia „ca de la bărbat la bărbat” pe care o avusese cu tatăl său. Acesta îi spusese că în tinereţea lui, în chestiuni de dragoste urmase indicaţiile „secolului vitezei” şi era normal ca el, fiul, să se comporte adecvat unei epoci noi, mai evoluate. „Pe maică-ta am cucerit-o cumpărîndu-i un kilogram de struguri, pe care i-am mîncat tot eu pînă la urmă”, îi povestise tatăl izbucnind în rîs, încîntat de amintirea acelor clipe.

Aşadar, tînărul puse în aplicare sfaturile părinteşti, o trase la pieptul său pe fată şi o sărută. Ea păru atît de emoţionată, încît închise ochii şi se lăsă vrăjită de energia tînărului…

Urmează să testezi reacţia psihică spontană a acestei colectivităţi. Atenţie la selectarea nuanţelor şi la variaţiile intensităţii emoţionale. Dacă nu întîlneşti ceva convenabil îţi dau permisiunea să provoci, mai ales dacă eşti spre sfîrşitul perioadei afectate. În eventualitatea că ţi se pare interesant, poţi chiar să aduci un subiect, îşi aminti fata că-i spusese comandantul...

Destul de rarii trecători nu se sinchiseau cîtuşi de puţin de o scenă obişnuită, cînd doi îndrăgostiţi se sărută, şi îşi vedeau de drum.

Fata deschise în sfîrşit ochii şi, căutînd cu privirea luna, o găsi lîngă colţul unui bloc înalt de zece etaje, dar parţial acoperită de nori. Se desprinse din îmbrăţişare şi arătă cu mîna spre terasa blocului.

Onorabilii trecători bucureşteni nu dau importanţă unor tineri care se sărută în plină stradă, dar nu pot suporta să rămînă impasibili atunci cînd cineva, indiferent cine, se uită cu atîta insistenţă spre cer, aşa că mai întîi se opri un domn în vîrstă. cu un început ferm de obezitate, care-şi dădu pălăria pe ceafă şi se şterse înciudat cu batista pe frunte, urmat de o respectabilă gospodină, care făcuse piaţa destul de tîrziu (avea să-i spună soţului că fuseseră nişte cozi infernale), întorcîndu-se acum acasă cu trei plase doldora.

Contrariat, tînărul îşi scoase ochelarii, frecă din nou cu îndîrjire lentilele, apoi se confesă fetei:

— Nu văd prea bine la distanţă, dar numai la distanţă, să ştii. De aproape am nişte ochi de vultur!...

— E cineva care vrea să se arunce jos de pe terasă, şopti fata.

Tînărul îşi încordă privirea şi i se păru că distinge lîngă balustrada terasei blocului o formă care se legăna ameninţător, gata-gata să se prăbuşească de la acea înălţime considerabilă.

Între timp, grupul devenise mai consistent prin venirea unei femei îmbrăcată într-un capot de mătase înflorat. Se întorcea de la o vecină dintr-un bloc alăturat, unde fusese

să ceară un somnifer, deoarece avusese nefasta inspiraţie să bea o cafea la o oră destul de tîrzie. Sosise şi un ins mărunt cu şapcă şi cu o jachetă albăstrie peste care era petrecută în diagonală o centură lată şi largă pentru trupul lui subţire.

Şase oameni uitîndu-se noaptea în sus nu-i lucru curat şi e inadmisibil pentru orice trecător cumsecade şi plin de bun simţ să nu fie curios, rămînînd indiferent la o astfel de situaţie. Aşa că nu trecu mult şi grupul ajunse să numere vreo douăzeci de persoane. Începură să se facă auzite comentarii cu voce tare, fapt care enervă paşnicii locatari ai blocului, aceştia aprinzînd luminile şi deschizînd ferestrele cu gîndul de a zice ei ceva celor care au timp de discuţii sub geamurile unor oameni ce-şi refac forţele pentru că a doua zi se duc la servici, dar renunţară, văzînd atîta lume strînsă, şi mulţi dintre ei coborîră în stradă, etalîndu-şi cu dezinvoltură pijamalele.

— Cine crezi că e?...

— E de mult acolo?...

— Păi dacă voia să se arunce...

— După părerea mea sînt ferm convins că nu este un bărbat; cel mult poate fi o femeie...

De undeva apăru un miliţian. Încercă zadarnic să ordone celor adunaţi să circule şi renunţă blestemînd în gînd o bătătură care începuse să-l doară. Avea reumatism, i se umflau picioarele, iar cizmele mai largi pe care şi le comandase nu erau încă gata.

Un tip de la etajul opt care avea obiceiul să bea ţuică pe întuneric, atunci cînd îl sîcîia insomnia, auzind vociferări, puse sticla pe pervazul ferestrei, dar, aplecîndu-se să vadă despre ce este vorba, o mişcare greşită cu cotul îl făcu să o răstoarne, sticla spărgîndu-se la picioarele celor adunaţi. Într-o clipă misterul fu elucidat.

— E beată, dom’le, asta e, n-are de gînd să se sinucidă.

— Atunci ce face acolo sus, la cucurigu?

— Eu cred că nu e o femeie, mai curînd e un tînăr cu plete, unul care n-a reuşit la facultate...

— Nu există!, tinerii de astăzi nu se prea omoară cu ţuica; le place mai mult coniacul sau alte alea! Ehei, nu mai e ca pe vremea noastră!...

Femeia care venise de la piaţă lăsase plasele jos. În îmbulzeală, domnul cu tendinţă vădită de obezitate călcă pe una din ele. Femeia începu să se vaiete:

— Vai de mine, mi-aţi spart ouăle!

Domnul îşi privi pantoful murdar de gălbenuşuri şi se oferi să-i plătească paguba, dar primi un răspuns categoric:

— Lăsaţi, eu sînt de vină că le-am pus jos, şi apoi ce mai contează acum cînd se poate întîmpla moarte de om.

Domnul cel gras zise „mulţumesc” şi se trase într-o parte clătinînd din cap. Fu martorul unei discuţii în şoaptă.

— Ai văzut-o, n-a vrut să ia banii...

— Eu de mult o urmăresc; zvîrle cu banii în dreapta şi-n stînga. La ea în casă e un lux... Ce mai, acum sînt foarte convinsă să o reclam la „ilicit”.

— Păi bărba-su nu e...? Are şi ea servici, ce te miri?

— Ce dacă e? Un om cinstit ia banii, nu face pe cucoana. Mîine mă duc la ăia, la „ilicit”.

Dintr-o dată, cineva îşi dădu seama că nimeni n-a luat nici o măsură să salveze persoana de pe acoperiş.

— Am fost eu pînă sus, zise unul. Era să fac infarct, nu merge liftul. Chepengul e închis cu lacătul.

— Şi atunci ăla sau aia cum dracu a ajuns acolo? întrebă un inteligent.

— S-o fi urcat pe fereastră şi apoi pe burlan.

— Ce tîmpenie, dom-le, păi atunci se arunca pe ferastră şi nu se mai ducea pe terasă dacă avea de gînd să se omoare.

— Şi dacă stă la etajul întîi?!

— Mda, cine ştie, poate nu vrea să se omoare, dar dacă s-a îmbătat e posibil să cadă de acolo. Noi trebuie să luăm măsuri.

— Unde e cheia de la lacătul ăla?

— La administrator. E plecat de acasă.

— Hai să spargem lacătul sau să tăiem unul din belciuge.

— Fugi, dom-le, nu fi copil! Belciugele sînt din fierbeton, groase ca degetul ăsta al meu, zise omul, învîrtindu-i celuilalt pe sub nas un deget într-adevăr gros cît un cîrnat.

— Să urce cineva pe scara de incendiu, propuse femeia care voia să anunţe „ilicitul”. Nu-i aşa, dragă? îşi întrebă prietena. „De ce nu s-o fi spălînd pe dinţi? De-aia o s-o lase bărba-su...”, se gîndi aceasta cu ciudă.

— Vă spun eu cine e, se trezi deodată femeia în capot; e aia de la zece, care face chefuri mereu şi mănîncă bătaie. N-am văzut aşa oameni: se îmbată, se bat şi pe urmă zici că sînt în luna de miere.

— Dacă-i aşa, ce face pe terasă? Ia lecţii de gimnastică? Dă-te mai încolo, dragă, că nu văd din cauza părului tău, îi zise un tip consoartei sale.

— Să mai vină miliţie, ceru femeia care avea insomnie.

— Ăla de colo stă ca o momîie cu mîinile-n sîn. Mă duc să dau telefon...

Între timp, unul care făcuse înconjurul blocului începu să drăcuie arhitecţii, care nu prevăzuseră scară de incendiu.

— La ce trebuie, dom-le? îl întrebă un tip, scobindu-se tacticos în nas.

Cel cu scara se opri din drăcuit şi zise mirat:

— Păi dacă ia foc?

— Ia foc, ia foc! Un apartament. Atît! Blocurile astea sînt din beton solid, n-are ce să ardă decît în casă, pe urmă focul nu se mai întinde.

— Aiurea, solide! Am văzut eu cît e de crăpat. La un cutremur se face ţăndări.

— E din tencuială, dom-le, e din tencuială, ascultă-mă pe mine că eu ştiu ce spun, se amestecă în vorbă un tip îmbrăcat în pijama.

— Parcă eu n-am studiat problema, spuse celălalt plictisit şi, cu un gest de lehamite, se îndepărtă.

— Eu cred că e ăla care vinde ziare. Îi place să pilească, îşi dădu cu părerea omul în pijama. Nu ştiu de ce am o presimţire…

— Nu se poate, ăla sînt eu; sări de lîngă pom cel cu jacheta albăstrie şi cu cureaua petrecută în diagonală peste piept.

— Uite că mai vine miliţie, se auzi glasul bucuros al femeii care se întorsese de la piaţă.

Într-adevăr, o maşină de-a miliţiei şi o salvare, ambele cu sirenele şi girofarele în funcţiune, se opriră în faţa blocului. Un ofiţer urcă pînă la etajul zece şi controlă dacă acel chepeng ce corespundea cu terasa era de netrecut. Se întoarse repede la maşină şi vorbi cifrat prin radio.

Lumea se strînsese buluc, ocupase şi trotuarul celălalt, tramvaiele opreau şi oameni curioşi insistau pe lîngă taxatoare să deschidă uşile.

Un copil se plînse:

— Tata, vleau pipi.

— Lasă, ai răbdare, că mergem acasă şi faci, zise tatăl neatent, dar copilul începu să urle privindu-şi pantalonaşii uzi, apoi se opri mirat că tatăl nu-i acordă nici o „consideraţie”.

Auzind urletul sirenei pompierilor, lumea se mişcă valuri-valuri. Un ins tot în pijama, ros de nerăbdare şi de curiozitate, se căznea să-şi mestece vîrful mustăţii şi nu-şi dădu seama că a pierdut un papuc. Plasele femeii venite de la piaţă se desfăcură şi cumpărăturile se împrăştiară pe trotuar, dar nimeni nu le băgă în seamă.

Pompierii se încolonară perfect, apoi, la o comandă scurtă, se desfăşurară pentru a acţiona. Unii întindeau plasa, alţii potriveau scara. Maşina fu trasă lîngă peretele blocului, trecînd peste straturile cu flori călcate în picioare.

— Hei, soldat, aprinde reflectorul! ordonă un căpitan roşcovan, cu o voce care-i trăda patima de a cînta arii de operă în baie.

Lumina se plimbă pentru cîteva secunde peste ferestrele pline de mutre curioase, apoi se opri sus pe cornişă. Nu se vedea nici un sinucigaş, ori măcar vreun beţiv.

Fata închise pentru o clipă ochii, concentrîndu-se.

Un ostaş începu să se caţăre cu dibăcie pe scară. Se făcu linişte. Lumea nu mai scotea o vorbă. Mulţi aveau pulsul agitat. În sfîrşit, fu atinsă marginea terasei. Soldatul se prinse cu mîinile de balustradă şi sări cu uşurinţă peste bara de fier. Inimile tuturor băteau cu emoţie. Cîţiva îşi ţinură răsuflarea. Zeci de oameni amorţiseră cu capetele date pe spate. Soldatul scoase lanterna şi lumină terasa.

— Nu e nimeni, răcni el, arătînd celor de jos un balon lunguieţ, pictat cu o faţă omenească.

După o clipă de derută lumea începu să vocifereze cu aprindere. Soldatul coborî scara, pompierii strînseră plasa şi plecară cu sirena urlînd amarnic. Ofiţerul de miliţie vru să dea o amendă, dar renunţă şi se urcă în maşină, trîntind cu furie portiera. Oamenii se risipeau încetul cu încetul. Un ins în pijama îşi mai căuta papucul pierdut, femeia de la piaţă se căznea să adune ce mai era recuperabil din cumpărăturile răspîndite pe jos, cineva înjura timpul pierdut şi lumea care se alarmase degeaba, tatăl îi aplică cîteva palme fiului cu pantalonaşii uzi, iar tînărul ochelarist cuprinse fata după umeri şi merseră agale şi tăcuţi pînă în mijlocul străzii, unde el hotărî să o sărute.

— Ai vrea să mergi cu mine? îl întrebă ea.

— Unde? zise tînărul în şoaptă, străbătut de un fior.

Fata făcu un gest vag, arătînd cerul.

În urma lor, pe strada devenită **subit pustie,** un cîine mînca felii de salam strivite în picioare...